

Minden keresztyén hívőt valamilyen szolgálatra hívott el az Úr. A Biblia világosan beszél erről. Pál így beszél róla: „... *mivelhogy ilyen szolgálásban vagyunk.*” (2 Kor. 4,1).

Isten nem úgy ítéli a szolgálatot, mint mi. Sokan a megtérőkön, vagy a gyógyulásokon keresztül mérik le a szolgálataikat. De Isten szemében nem az a lényeg, hogy milyen hatásos az igei szolgálat, vagy mennyien jönnek a gyülekezetbe általunk, vagy hány ember szívét érintette meg ez a gyülekezet.

Pál egy olyan szolgálatról beszél, ami minden keresztyénre vonatkozik, legyen az akár egy elismert vezető vagy gyülekezeti tag. Ténylegesen ez a szolgálat az elsődleges hivatása minden hívőnek, minden más tevékenység ebből kell, hogy eredjen. Isten szemében semmi más szolgálat nem lesz kedves, ha nem ebből az elhivatásból született.

Sokszor hallottuk, hogy egy talentumot mindenki kapott, amit nem szabad elásni, hanem mozgásba kell hozni.

**Ez az ima.** Pál így beszél róla:

2 Kor. 3,18 „*Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Szellemétől*”

Mit jelent ez: „az Úrnak dicsőségét ... szemlélvén?” Pál itt az odaadó imádásra koncentrált, egy Istennek szentelt időről beszél, amikor dicsőségére szegezzük figyelmünket. Az Apostol hamar hozzáteszi: „*Annak okáért mivelhogy ilyen szolgálásban vagyunk*” (4,1). Pál világosan kifejezi, hogy minden keresztyénnek fel kell szentelnie magát Krisztus dicsőségének szemlélésére.

A „szemlélvén” szó ebben a szövegben nagyon erős kifejezést képvisel. Nemcsak azt jelenti, hogy valamire ránézünk, hanem inkább „rászögezzük tekintetünket”. Azt jelenti, hogy „elhatározom, hogy nem mozdulok innen, mielőtt akármit is tennék, mert Isten jelenlétében akarok időzni.” Odaszögezett, fókuszált koncentrációról van szó, mintha valakit egy tüvegen keresztül feszülten próbálnánk felismerni. Szemünket meggyőződéssel rá szögezzük, hogy Isten dicsőségét lássuk Krisztus arcában. Egyetlen vággyal elzárkózunk a szentélyben, hogy dicsőségét szemléljük, mely által megváltozunk. Pál határozottan állítja, hogy aki Krisztussal elzárkózva arcát szemléli, meg fog változni

Mi történik, amikor a hívő Krisztus arcára szegezi figyelmét? Pál azt írja: „*Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre úgy mint az Úrnak Szellemétől.*” (2 Kor. 3,18)

A görög szó „elváltozik”, itt „metamorphosis”, átváltozást, átalakulást jelent. Aki Krisztussal bezárkózik a Szentek Szentjébe, és reá szegezi figyelmét, tekintetét, át fog változni. Folyamatos átalakulás történik abban a személyben, egyre inkább hasonul Jézus képmására, és magáévá teszi karakterét. Talán gyakran töltesz időt az Úr jelenlétében, de nem érzel semmiféle változást. De amint elzárkózol vele, hidd el, hogy átváltozol, mert senki nem képes Jézus dicsőségében tartózkodni változás nélkül.

Figyeld Pál utolsó kifejezését ebben a szövegben, „... *mindnyájan ... ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, mint az Úrnak Szellemétől*”. (3,18) Az Úr Szelleme munkálkodik, és változást okoz. Most figyeld az előbbi szavakat, „*Az Úr pedig a Szellem és ahol az Úrnak Szelleme ott a szabadság*”. (3,17)

Jelenlétében az első dolog, amit észreveszünk, hogy mennyire nem hasonlítunk Krisztusra, akár milyen jónak, igazságosnak is képzeljük magunkat. A Szellem érezteti velünk és megmutatja, hogy milyen messze állunk Isten dicsőségétől, hogy mennyire csak magunkban bízunk, hogy még mindig milyen nagy mértékben törekszik régi természetünk a maga módján élni. Igen, amíg Krisztus arcára szögezzük tekintetünket a Szellem munkája önkéntelenül megkezdi működését bennünk. Látjuk, hogy Jézus minden igazságot beteljesített helyettünk. Nem szükséges erőlködnünk vagy izzadnunk, hogy szent életet élhessünk. Valóban változunk, de nem azáltal, amit mi teszünk, hanem a Szellem munkája által. A Szent Szellem megkezdi a dicsőséges átalakítást.

Minden elvégzettetett „*a szövetségen keresztül, a Szellem által*”. A mi részünk egyszerűen az, hogy gyakran jelenlétében tartózkodjunk, reá szögezzük figyelmünket és bízunk benne, mint aki a „*hitnek fejedelme és bevégzője*.” A Szent Szellem által állandóan változni fogunk Krisztus képmására. A Szent Szellem jelenléte nem hirtelen megszakított, időszakos növekedésben mutatkozik. Nem tűnik el egy darabig, hogy újra visszatérjen, inkább a változás az állandó növekedés. Isten Szent Szelleme állandóan munkálkodik, a Szent Szellem munkájában nincsen szélcsend.

Ennek ellenére az átváltozás főleg megpróbáltatásokon és szenvedésen keresztül áll be. Pál mondja, „*És ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.*” (2 Kor. 4,7) Kérdezhetjük; hogyan képes egy törekeny edény Krisztus állandóan növekedő karakterének dicsőségét tartalmazni? Különösen mikor a megpróbáltatás tüze alatt él? Nem értjük azt, hogy a Szellem miképpen változtat minket, nem ismerjük, milyen módszert fog választani életünkben, de azt tudjuk, hogy minden nehézségnek és szenvedésnek célja az, hogy változást hozzon létre. Isten őszinte gyermekeinek életében minden szenvedés, fájdalom és megpróbáltatás szolgálatra hív. Pál, – mikor Krisztus szolgálatra hívta –, nevezetesen a szenvedés szolgálatára, így ír:

Csel. 9,16 „*Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni.*”

Pontosan erre vonatkozólag írja Pál: „*Annak okáért mivelhogy ilyen szolgálásban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el.*” A szenvedés szolgálatáról beszél, és világossá teszi, hogy mindannyiunknak része van ebben a szolgálásban. Pál azt mondja, hogy Jézus adta neki ezt a szolgálatot. Krisztus megígérte, hogy hű lesz hozzá, és képessé teszi, hogy átmenjen a szenvedéseken. A görög szó „képessé tesz” az erő folyamatos

táplálását jelenti. Pál állítja, a következőket: „Jézus megígérte hogy több mint, elegendő erőt fog adni az útra. Képesé tesz, hogy hű maradjak a szolgálathoz, őmiatta nem fogok legyengülni vagy a munkámat abbahagyni. Bizonyoságot fogok adni és felemelt fővel vállalom, amin keresztül kell mennem.”

Kérdezlek, hogyan értelmezte Pál elsődlegesen szolgálatát? Mi volt az? Meggyőző prédikálása, mélyre ható tanítása? Nem. Saját vallomása szerint ő nem volt ékesen szóló szónok. Azt mondta, hogy gyengeségben prédikált, félelemmel és rettegéssel. Még Péter is megjegyezte, hogy néha nehéz volt Pált megérteni.

2 Pét. 3,15-16 *Urunk türelmét tartsátok üdvösségnek, ahogy szeretett testvérünk, Pál írta nektek ajándékkul kapott bölcsességében minden olyan levélben, amelyben ezekről a dolgokról beszél. Vannak bennük nehezen érthető dolgok, ezeket a tanulatlan és állhatatlan emberek kicsavarják a saját vesztiükre, akárcsak a többi Írást is.*

Pál ebben az időben minden világi tanítást és földi bölcsességet elvetett. Tudta, hogy szolgálata nem csak a prédikálás vagy betegek gyógyítása és egyáltalán nem saját emberi kiválósága volt. Pál valódi szolgálata az volt, hogy Krisztus fényét, dicsőségét sugározza, melyet szenvedésen keresztül kapott meg. Az apostol azáltal, hogy miképpen viszonyult szenvedéseéhez, nagymértékben befolyásolta korának és a mai kornak nemzedékét. Pál beszélt arról, hogy "Krisztus bennem" van, amivel azt mondta, hogy „lássatok engem, mint egy embert, akit Isten hatalmas megpróbáltatásokon vitt keresztül, és azok a szenvedések Krisztus karakterét formálták bennem. Az ebből származott fény sugárzik belőlem.” Csakis a hűség „Tanító” tudja ezt megtenni életünkben. Csakis Ő képes éneket adni szolgálói ajkára, mint tanúvallomást a megpróbáltatások közt. Pál így összegzi szolgálatát ilyen formában:

*„Mindeniütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe. Üldöztetünk, de el nem hagyatunk, tiportatunk, de el nem veszünk. Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben.”* (2 Kor. 4,8-10)

Pál nem volt felsőbbrendű ember. Első kézből ismerte, hogy mit jelent a kétségbeesés. Olyan bajos időközön ment át, hogy saját maga kételkedett, hogy életben marad-e?

2 Kor. 1,8-10 *„Nem szeretném, testvérek, hogy ne tudjatok arról az üldöztetésről, amely Ázsiában ért bennünket: módfelett, szinte erőnkön felül ránk nehezedett, úgyhogy már életünkről is lemondunk. Sőt magunkban már a halálos ítéletet is elfogadtuk, hogy ne magunkban bízunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat. Ő mentett ki bennünket a súlyos életveszélyből, és ezután is ki fog menteni. Belé vetjük minden reményünket, hogy ezentúl is mindig megment minket.”*

Érted amit Pál mond? Magyarán, hogy „erőnk feletti próbában megterhelgettünk”, emberi erőn felül találták magukat és képtelenek voltak megérteni, miért? Úgy látszott, hogy mindennek vége. Ez volt Pál legnehezebb időszaka. A halállal állt szembe. De éppen ebben a pillanatban emlékeztette magát hivatására és szolgálatára. Figyelmeztette magát: „Az egész világ figyel engem. Sokat prédikáltam Isten szolgáit fenntartó és segítő erejéről. Most mindenki figyel, hogy hiszem és cselekszem-e azt, amit prédikáltam.” Pál nehéz helyzete fölé emelkedve újra letette életét. Felkiáltott: „élek vagy meghalok, az Úrre vagyok! Bízom Istenben, aki feltámasztja a holtakat.”

Később Pál elmondja a Korinthusi gyülekezetnek: *„De ti is segítsetek: imádkozzatok értünk, hogy a nekünk jutott kegyelemért sokak ajkáról szálljon fel hála a nevünkben.”* (2 Kor. 1,11). Nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy komolyan kell vennünk az ima általi közbenjárást testvéreinkért, akik szükségben vannak. Pál azt mondja, hogy a korinthusbeliek imái ajándék számára. Sokkal drágább ajándék, mint pénz vagy bátorító szavak, sőt több mint szeretetből áradó jó tettek.